

INSTITUTE OF "TESTING": THE EXPERIENCE OF SOME FOREIGN COUNTRIES

Harehyn Muradian

Odesa State University of Internal Affairs Odesa, Ukraine

e-mail: garikmuradyan34@gmail.com

Abstract: The article examines the experience of some foreign countries in terms of the regulation of the institution of testing in criminal law. Attention is focused on the fact that the criminal legislation of many countries defines a large number of names of the analyzed institution. It has been established that the terminology used by the legislator in different countries in relation to institutions, which, in their degree and content, are types of conditional non-application (non-fulfillment) of the punishment imposed by the court, are also quite different. You can also do it with good health. The experience of such countries as England, USA, Sweden, Germany, France, Lithuania, Belarus has been studied. It has been determined that the peculiarity of the individualization of the application of the boundaries of the probationary period is that, in accordance with the properties of the convicted person, the probationary period can be established only in relation to a part of the punishment imposed by the court, it can last only a few months, it can change, depending on the behavior of the convicted person as in the direction of reduction, and in the direction of increase, which is not provided for by domestic legislation.

Keywords: institute of "trial", probationary lines, execution of punishment, release from punishment, serving punishment, correctional process, convicted persons, probation, conditional suspension of punishment.

У напрямі протидії негативним явищам, що спричиняють правопорушення в суспільстві, наша держава обрала курс на гуманізацію та демократизацію кримінально-правової політики. Таким чином, найважливішими умовами подальшої демократизації суспільства, послідовної реалізації конституційних принципів, захисту прав і свобод громадян є посилення боротьби зі злочинністю, усунення детермінантів злочинності, забезпечення швидкого та повного розкриття кримінальних правопорушень та, як наслідок, захисту суспільства.

Умовне засудження є одним з найбільш «молодих» способів впливу на злочинця і стало результатом еволюції інституту покарання, що виразилася в поступовій заміні жорстоких його видів м'якшими і цивілізованими.

Кримінально-правова політика великого числа зарубіжних країн в останні десятиліття схилилася на користь альтернатив позбавлення волі. У багатьох країнах широке застосування альтернативних кримінально - правових заходів окрім гуманітарних міркувань засноване на прагматичних аргументах економії витрат на тюремне ув'язнення і його наслідків. У зарубіжному праві існують кримінально-правові інститути, що дозволяють реально не застосовувати передбачене за вчинення кримінальне правопорушення покарання, а при наявності певних умов замінювати його іншими заходами кримінально-правового характеру. До таких інститутів можна віднести інститут пробації та інститут умовного засудження (інститут випробування).

Законодавчі акти різних держав по-різному трактують юридичну природу і зміст інституту випробування (умовного засудження), але не дивлячись на це статистичні дані свідчать про його значне поширення і про істотне збільшення обсягу застосування в даний час. Законодавець передбачає досить гнучку процедуру призначення, в основі якої закладено диференційований суддівський підхід, а також прогресивний механізм виконання названого заходу кримінально - правового характеру. Вважаємо, що функцію по контролю за поведінкою умовно засуджених слід розглядати як кримінально - виконавчу діяльність, яка протікає в рамках кримінальних і кримінально-виконавчих правовідносин. Очевидно, що ефективність реалізації умовного засудження багато в чому залежить від того, наскільки чітко і злагоджено здійснюється в рамках такої категорії засуджених виховно-профілактичний вплив з боку контролюючих органів, від їх кадрового забезпечення та професійного рівня співробітників. Зазначена проблема, на наш погляд, обумовлює необхідність її самостійного дослідження [6, С. 629; 2, С. 129].

Дореволюційні, радянські, а потім і вітчизняні вчені - криміналісти багато привнесли в розвиток умовного засудження (інститут випробування), проте, для більшої ефективності не слід нехтувати закордонним досвідом застосування умовного засудження, тим більше, що тривалий час даний інститут розвивався в різних країнах по-різному з притаманними національному законодавству особливостями, при чому даний процес, незважаючи на деяку глобалізацію і в правовій сфері, триває, що особливо вбачається навіть на прикладі колишніх радянських республік. Отже, вважаємо, що є необхідним ретельне вивчення найбільш ефективних законодавчих конструкцій, які стосуються умовного осуду в різних державах для використання цих напрацювань в кримінальному та кримінально-виконавчому праві України.

У кримінальному законодавстві багатьох країн світу відзначається велика кількість найменувань аналізованого інституту. Термінологія, яка використовується законодавцем різних країн щодо інститутів, які за сутністю та змістом є видами умовного незастосування (невиконання) призначеного судом покарання, є також досить різною. Ці інститути отримали назву: «відстрочка виконання покарання», що розглядається як особливий режим виконання покарання (Франція); «умовна відстрочка покарання», яка розглядається як правовий наслідок діяння (Німеччина); «умовне покарання (умовне засудження) без здійснення нагляду» як вид покарання (Швеція); «призупинення виконання покарання у виді позбавлення волі», як альтернативна міра по відношенню до позбавлення волі (Іспанія); «пробація» як альтернативний вид покарання (Англія); осуд з умовним незастосуванням покарання (КК Білорусії). В окремих країнах вони визначаються і як покарання (Фінляндія, Латвія), і як інші заходи кримінально-правового характеру (Данія), як звільнення від покарання (Естонія) [7, С. 174; 14, С. 28-31, 35-36; 11, С. 43-46; 219- 228; 16, С. 48-50; 12, С. 33-36; 8, С. 129.] Наведена термінологія позначає одне і те ж саме: звільнення особи, яка винна у вчиненні кримінального правопорушення, на певний випробувальний термін від виконання покарання (а в деяких країнах - від кримінальної відповідальності) з пред'явленням до цієї особи певних вимог поведінки, невиконання яких тягне реальне виконання покарання (або притягнення до кримінальної відповідальності).

Інститут пробації близький за своєю суттю до діючих в Україні кримінально-правових інститутів умовного засудження і відстрочки виконання покарання вагітним жінкам і жінкам, які мають малолітніх дітей [17, С. 380.]

Інститут пробації до теперішнього часу існує в багатьох зарубіжних країнах, включаючи Англію, США, Швецію та інші. Отже, пропонуємо розглянути деякі положення регламентації інституту пробації у вказаних країнах.

Англія. Пробація (система випробування) як особлива міра кримінально-правового впливу на особу, яка вчинила злочин, в Англії вперше з'явилася в 1809 р., коли судді отримали в силу статутного права можливість не застосовувати до винного покарання, але зобов'язувати його з'являтися до суду для постановлення про нього вироку, якщо він не буде вести себе відповідно до вимог, які йому ставляться. Остаточно цей інститут оформився в 1887 році у зв'язку з прийняттям Закону «Про випробування вперше засуджених». Ми приєднуємося до думки М. Грюнхута, який вважає, що цей закон заклав «... основи сучасної системи умовного засудження ...» [3, С. 8].

Стандартні мінімальні правила щодо застосування заходів, які пов'язані з тюремним ув'язненням визначають пробацію як «умовну відстрочку виконання покарання з розташуванням на цей час злочинця під індивідуальний нагляд із забезпеченням над ним керівництва або проведення виправного курсу» [4, С. 206].

Наведене визначення в значною мірою відноситься і до пробації в англійському кримінальному праві. Наказ про пробації може бути виданий тільки в тому випадку, коли підсудний висловить готовність підкоритися цим вимогам. Суд повинен роз'яснити йому наслідки невиконання встановлених у вирокі вимог або здійснення нового злочину. У разі незгоди підсудного він може бути підданий більш суворих заходів (включаючи тюремне ув'язнення).

США. У США режим пробації виник в штаті Массачусетс в 1840 р. Першим в цій області був Джон Август - швець і філантроп з Бостона, який в 1841 р. виступив в якості поручителя за одного п'яницю, переконавши суд призначити номінальний штраф в сумі одного цента (в оплату судових витрат) замість звичайного покарання - поміщення у «виправному домі» [5, С. 121].

Умовне засудження в США регулюється як федеральним законодавством, так і КК всіх штатів. У деяких штатах пробація неможлива, якщо є судимість або якщо не відшкодовані всі судові витрати, а також передбачене покарання не перевищує 10 років позбавлення волі.

При призначенні пробації суд враховує характер злочину, обставини його вчинення, біографію обвинуваченого. Заборонено застосовувати пробацію в разі, коли суд виносить вирок за більш ніж один злочин і призначає покарання у вигляді тюремного ув'язнення за будь-яке з цих злочинів. В інших випадках пробація не може бути призначена тільки в разі, якщо це «несумісне з цілями правосуддя» (наприклад, засуджений був раніше умовно-достроково звільнений і знову вчинив злочин) [11, С. 135-136].

Пробація - це не тільки виконання умов, запропонованих судом засудженому, але це і нагляд за ним з боку служби пробації. Єдиної служби пробації в США немає, нерідко цю службу виконують поліцейські, наділені широкими правами, аж до арешту підопічного без ордеру.

Аналіз викладеного матеріалу свідчить про загальну тенденцію у США, вдосконалення системи виконання пробації та контролю за умовно засудженими на всіх рівнях, включаючи законодавчий.

Швеція. Пробація може бути призначена як самостійна кримінально-правова міра в тих випадках, коли суд дійде висновку, що покарання у вигляді штрафу недостатньо (ст. 1 гл. 28 КК). Разом з тим пробація як комплекс специфічних заходів, може супроводжувати умовно-дострокове звільнення (ст. 10 гл. 26 КК) [15, С. 215].

Необхідно відзначити, що особливістю шведського варіанта пробації як самостійного заходу є те, що вона може поєднуватися до цілої низьки кримінально-правових заходів: виплата штрафу, виконання безоплатних суспільно корисних робіт, з короткостроковим позбавленням волі - в той час як, наприклад, в США одночасне призначення пробації і будь-якого покарання (позбавлення волі, штрафу), скоріше, виняток, ніж правило.

Пробація може поєднуватися з тюремним ув'язненням, тривалість якого складає не менше чотирнадцяти днів і не більше трьох місяців. У цих випадках не допускається призначення штрафу або безоплатних суспільно корисних робіт.

Спільне призначення пробації та позбавлення волі дозволяється тільки тоді, коли це «безумовно необхідно, враховуючи кримінальну значимість злочину або попередню злочинну діяльність обвинуваченого» (ст. II гл. 30 КК Швеції).

Німеччина. Інститут умовного засудження в Німеччині з'явився лише в 1953 р. (цікаво помітити, що в сусідній з Німеччиною країні - Австрії - умовне засудження було закріплено в 1920 р.) [9, С. 206]. Кримінальний кодекс ФРН 1871 року в редакції 1975 р. знає дві форми умовного засудження: «умовна відстрочка призначення покарання» і «умовна відстрочка виконання покарання».

Перша форма застосовується лише у відношенні неповнолітніх та за умови, що у суду немає достатніх доказів того, що неповнолітній, винний у вчиненні злочину, тим самим проявив шкідливі нахили, які б слід виправляти за допомогою покарання у вигляді позбавлення волі. Призначення покарання відкладається на період випробувального терміну від 1 року до 2 років.

До другої формі умовного засудження (власне пробації) суди вдаються тоді, коли винний засуджується до позбавлення волі на строк до 1 року (в виняткових випадках - до 2 років), і якщо у суду, виходячи з обставин справи, є підстави вважати, що сам факт постановлення вироку до позбавлення волі в достатній мірі здатний попередити вчинення нових злочинів засудженим. При цьому винному призначається випробувальний термін від 2 до 5 років.

Слід зазначити, що ряд положень, що відносяться до цієї форми умовного засудження, були запозичені німецьким законодавцем з австрійського кримінального законодавства [10, С. 640], хоча з 1938 до 1945 р.р. Австрія розглядалася як частина Німеччини.

На нашу думку, цей факт є свідченням того, що і «великі» держави з користю для себе можуть використовувати кримінально-правові ідеї «малих» країн.

Аналізуючи застосування пробації в зарубіжних країнах, не можна не відзначити наступне. Незважаючи на те, що інститут пробації використовується в багатьох країнах, все ж останнім часом відбувається втрата довіри до служби пробації. Такий стан склався, наприклад, в Англії і США [9, С. 343]. Причиною втрати довіри до цього заходу стало те, що пробація стала широко розповсюдженим засобом, в той час як фінансування цієї служби і чисельність її персоналу скорочувалися. У більшості випадків правопорушники, які перебувають на режимі пробації, виявилися мало контрольованими, і їх обов'язок зводився лише до зустрічі один раз в місяць із співробітником служби пробації, що викликало неприйняття цієї міри покарання з боку громадськості. Видається очевидним, на наш погляд, що при застосуванні пробації необхідним є покладення на правопорушників більш жорстких і обтяжливих зобов'язань.

Франція. Особливістю кримінального законодавства Франції є те, що випробуванню надається самодостатнє правове значення, оскільки за обсягом примусу законодавець розглядає випробування як особливий режим виконання покарання. Відстрочка виконання покарання з режимом випробування у Франції встановлюється на термін від 18 місяців до 3 років. Отже, законодавець використовує категорію «випробування». Протягом іспитового строку здійснюється судовий контроль за дотриманням особою покладених обов'язків, перелік яких відповідно до закону може бути суттєвим. У повному обсязі цей перелік передбачає обов'язок засудженого з'являтися за викликом; надавати інформацію про зміну свого місця проживання, роботи, навчання, переміщення до іншого місця на строк більше 15 діб; здійснювати будь-яку професійну діяльність; продовжити освіту або професійне навчання; проживати в певному місці; підкорятися заходам медичного спостереження та лікування, а за потреби госпіталізації; виплачувати аліменти; відшкодувати повністю або частково збитки, спричинені злочином; утриматися від керування певними видами транспорту; не займатися певними видами професійної діяльності; не перебувати в місцях продажу спиртних напоїв; утриматися від спілкування з певними особами (потерпілими, співучасниками злочину); не зберігати і не носити зброю, виконати суспільно-корисні роботи (від 40 до 240 годин) тощо [11, С. 222-224].

У країнах СНД кримінальне законодавство містить норми, що передбачають звільнення від відбування покарання з випробуванням, якщо суд, враховуючи тяжкість злочину, особу винного та інші обставини справи, дійде висновку про можливість виправлення засудженого без відбування покарання. У цьому випадку він постановляє звільнити засудженого від відбування призначеного покарання, якщо той протягом встановленого іспитового строку не вчинить нового злочину і виконає покладені на нього обов'язки.

Такого роду норми, зокрема, в Кодексі Латвії (ст. 55), Грузії (ст. 63-67), Азербайджану (ст. Ст. 70, 71) і Казахстану (ст. Ст. 63, 64) іменуються як умовний осуд. Відповідно до КК Республіки Білорусь можливо як осуд з умовним незастосуванням покарання (ст. 78), так і осуд з відстрочкою виконання покарання (ст. 77). Згідно КК України умовне засудження і відстрочка виконання вироку об'єднані в категорію «звільнення від відбування покарання з випробуванням» (ст. 75-79). Стаття 75 КК Литви застосовує поняття відстрочка виконання покарання, або, пробація.

Литва. Законодавець в новому КК не тільки зберіг норми, що регламентують відстрочку виконання покарання (пробацію), але і вдосконалив їх в тому сенсі, що розширив коло осіб, до яких вони можуть бути застосовані [1, С. 202]. Так, ст. 75 КК закріплено, що особам, покараним штрафом, арештом або позбавленням волі за один або кілька кримінальних проступків, злочини невеликої тяжкості або менш тяжкі умисні злочини терміном не більше ніж на три роки або не більше шести років за злочини, вчинені з необережності, суд може відстрочити виконання призначеного покарання тривалістю від одного року до трьох років. При цьому суд повинен переконатися, що є всі підстави для досягнення цілей покарання без реального його виконання. Разом з тим, суд ставить засудженому протягом певного терміну виконання конкретні обов'язки.

До таких обов'язків належать: 1) відшкодування або загладжування заподіяної злочином шкоди; 2) вибачення перед потерпілим; 3) надання потерпілому допомоги в період його лікування; 4) направлення на роботу або реєстрація на біржі праці, неможливість змінювати місце роботи без згоди суду; 5) приступити або продовжувати навчання або отримати спеціальність, 6) проходження курсу лікування від алкоголізму, наркоманії, токсикоманії чи венеричного захворювання (за попередньою згодою засудженого); 7) неможливість змінювати місце проживання без попередньої згоди органів, які виконують відстрочку покарання; 8) безоплатна робота тривалістю до 300 годин на громадських роботах (за попередньою згодою засудженого).

Якщо під час відстрочки виконання покарання засуджений виконав всі зобов'язання, не здійснював правопорушень і є підстави вважати, що особа знов не зробить злочинних діянь, то суд, після закінчення терміну відстрочки, може взагалі звільнити його від покарання. Законодавчої новелою, як видається, є і припис законодавця, що в тих випадках, коли засуджений виконує покладені на нього зобов'язання, але при цьому здійснює правопорушення, за які йому призначалися заходи адміністративного або дисциплінарного стягнення, суд може продовжити термін відстрочки виконання покарання до одного року.

Білорусь. Переходячи до аналізу засудження з умовним незастосуванням покарання за Кодексом Республіки Білорусь [13], відзначимо, що на відміну від вітчизняного і деяких інших розглянутих вище КК, білоруський КК обґрунтовано обмежує розсуд суду при умовному незастосування покарання. Відповідно до ст. 78 КК цей захід кримінальної відповідальності може бути застосований до особи, яка вперше засуджена до позбавлення волі на строк до п'яти років або до покарання у виді поміщення у дисциплінарну військову частину.

Умовне незастосування покарання не може бути призначено особі, засудженій за тяжкий або особливо тяжкий злочин, іноземному громадянину, і особі без громадянства, яка не проживає постійно в країні.

Що стосується особи, яка вперше вчинила злочин, що не є тяжким або особливо тяжким, можливо і винесення обвинувального вироку без призначення покарання, якщо судом буде визнано, що внаслідок тривалої бездоганної поведінки після злочину ця особа довела своє прагнення до законослухняної поведінки і з урахуванням характеру і ступеня суспільної небезпеки злочину і особи винного його подальше виправлення можливе без застосування покарання, але в умовах здійснення за ним профілактичного спостереження (ст. 79 КК РБ).

Підсумовуючи зазначене, доходимо висновку, що кримінальне законодавство держав континентальної Європи з розвитком інтеграційних процесів має ставати все більш уніфікованим. Відповідно, вітчизняне кримінальне законодавство має наслідувати дієвий позитивний зарубіжний досвід відправлення кримінального правосуддя стосовно засуджених осіб, виправлення яких є можливим без ізоляції від суспільства. Незважаючи на різні історичні витоки, напрями розвитку й реформування кримінально-правових інститутів умовного призначення та виконання покарання в різних країнах світу, вихідною принциповою тезою є визнання чіткої взаємозалежності між ефективністю кримінального правосуддя та ступенем урахування особистісних властивостей особи засудженого на будь-якій стадії кримінального правосуддя. Як позитивний досвід інших країн світу слід сприймати те, що зарубіжний законодавець використовує будь-які можливості для диференціації та індивідуалізації застосування альтернативних по відношенню до ув'язнення кримінально-правових заходів. Такий підхід пояснює наявність у зарубіжному законодавстві досить значної кількості альтернатив щодо визначення доцільного обсягу правообмежень і терміну іспитового строку. Проблема правового статусу засудженого під час іспиту пов'язана із проблемою визначення доцільного обсягу примусу. Ступінь його суворості має відтворювати особистісні властивості засудженої особи, ступінь її небезпечності для суспільства. Термін «випробування» використовується лише деякими країнами світу (зокрема, цей термін застосовується в КК

Франції). Проте загальновизнаним є те, що будь-які обов'язки загального та спеціального характеру становлять зміст саме випробування засудженої особи протягом певного часу. Для одних це випробування буде полягати лише у факті засудження та вимоги не вчиняти нового кримінального правопорушення (мінімальний обсяг кари), для інших, крім зазначеного обсягу кари, випробування передбачає необхідність перетерпіти значну кількість додаткових як загальних, так і спеціальних обмежень, пов'язаних із дотриманням визначених судом зобов'язань. І навіть відбути призначене судом покарання (зазвичай у виді громадських робіт). В останньому випадку випробування є досить суворим за обсягом кари кримінально-правовим заходом, а отже, як таким, що може бути застосованим до осіб, які вчинили навіть тяжкі злочини (за певних пом'якшуючих обставин), а відповідно, сприятиме суттєвому скороченню кількості ув'язнених. Особливістю індивідуалізації застосування меж іспитового строку є те, що відповідно до властивостей засудженої особи, іспитовий строк може встановлюватися лише по відношенню до частини призначеного судом покарання, може тривати лише декілька місяців, може змінюватися, залежно від поведінки засудженої особи як у бік скорочення, так і в бік збільшення. Що не передбачено вітчизняним законодавством. Такий підхід, по-перше, свідчить про досить широкі можливості та розсуд суду. По-друге, це є ефективним засобом стимулювання виправлення особи в більш оптимальні терміни. По-третє, саме поточні зміни в обсязі примусу, який є складовою форми кримінальної відповідальності без реального виконання покарання, дозволяють постійно тримати засудженого в стані особистої відповідальності, а отже, формулюють в особи можливості самокерованої відповідальної поведінки. У підсумку все це спрацьовує на користь гуманізації кримінального правосуддя та економії карної репресії стосовно осіб, які можуть виправитися без ізоляції від суспільства.

References:

1. Abramavichyus A., Drakshne A., Pavilonis V. (2004) Osnovnye polozheniya Ugolovnoho Kodeksa Litovskoj Respubliki / Novoe ugovnoe zakonodatelstvo stran SNG i Baltii. M., 2004. 401 p.
2. Voronin Yu.A. (1986) Napravleniya issledovaniy effektivnosti ugovnoy politiki v burzhuaznyh, stranah.// Napravleniya ugovnoy politiki v Borbe s prestupnostyu. Sverdlovsk, 1986. 342 p.
3. Geta M.R. (2000) Probaciya i ee perspektivy v ugovnom prave Respubliki Kazahstan: Avtoref. dis. na soisk. uchen. step. kand. yurid. nauk: 12.00.08 / Tom. gos. un-t. Tomsk, 2000. 17 p.
4. Gryunhut. Anglijskoe ugovnoe pravo // Sovremennoe zarubezhnoe ugovnoe pravo / Pod red. A.A. Piontkovskogo. M., 1961. T. 3. P. 177-352.
5. Kubancev, S. P. (2006) Primenenie probacii i dosrochnogo osvobozhdeniya ot otbytiya nakazaniya v vide lisheniya svobody v SShA [Tekst] / S. P. Kubancev // Zhurnal rossijskogo prava. 2006. № 1. P.121–132.
6. Kurs rossijskogo ugovnogo prava. Obshaya chast. / Pol red. V.N Kudryavceva, A V.Naumova. M.: Spark, 2002. 1040 p.
7. Pismenskij Ye.O. (2014) Teoretiko-prikladni problemi zvlennya vid pokarannya ta jogo vidbuvannya za kriminalnim pravom Ukrayini : monografiya ; nauk. red. d-r yurid. nauk, prof. O.O. Dudorov; MVS Ukrayini, Lugan. derzh. un-t vnutr. sprav im. E.O. Didorenka. Lugansk : RVV LDUVS im. E.O. Didorenka, 2014. 728 p.
8. Romanova V.P. (2002) Komparativnyj analiz institutov uslovnogo osuzhdeniya i otsrochki ispolneniya prigovora v ugovnom prave Rossii i zarubezhnyh stran // Vestnik Universiteta Rossijskoy akademii obrazovaniya. 2002. № 2. P. 129-132.
9. Smirnov L.B. (2001) Alternativy lisheniya svobody i ih aktualnost // Pravo Rossii na rubezhe tysyacheletij: osnovnye tendencii razvitiya: sb. nauch. trudov. Krasnodar, 2001. P. 343-346.
10. Sovremennoe zarubezhnoe ugovnoe pravo: Chili. Angliya. Greciya. Avstriya. Perevod s nemeckogo. T. 3 / Pod red.: Piontkovskij A.A. (Predisl.); Per.: Liberman S.L. M.: Inostr. lit., 1961. 759 p.
11. Ugolovnoe zakonodatelstvo zarubezhnyh stran (Anglii, SShA, Francii, Germanii, Yaponii). Sbornik zakonodatelnyh materialov / Pod red. I.D. Kozochkina. M.: Izdatelstvo "Zercalo", 1998. 352 p.
12. Ugolovnyj kodeks Ispanii. Pod redakciej i s predisloviem doktora yuridicheskikh nauk, professora N.F. Kuznecovoj i doktora yuridicheskikh nauk, professora F.M. Reshetnikova. M.: Izdatelstvo ZERCALO, 1998. 218 p.
13. Ugolovnyj Kodeks Respubliki Belarus // Nacionalnyj reestr pravovyh aktov Respubliki Belarus. 2000. № 75. 2/199
14. Ugolovnyj kodeks FRG / Per. s nem. M. : Izd-vo «Zercalo», 2000. 208 p.
15. Ugolovnyj kodeks Shvecii. http://www.sweden4rus.ru/rus/info/juridisk/ugolovnyj_kodeks_shvecii
16. Ulla Bundenes. Nadzor za otbyvayushimi nakazanie na svobode / Per. s shved. I.L. Shmid. M.: Yuridicheskaya literatura, 1979. 263 p.
17. Shmarov I.V. (1998) Ugolovno-ispolnitelnoe pravo. M., 1998. 403 p.

Институт «испытания»: опыт некоторых зарубежных стран

Мурадян Гарегин Рафаслович, e-mail: garikmuradyan34@gmail.com
Одесский государственный университет внутренних дел, г. Одесса, Украина

Аннотация: В статье рассматриваются опыт некоторых зарубежных стран в части регламентации института испытания в уголовном законодательстве. Внимание сосредоточено на том, что в уголовном законодательстве многих стран определяется большое количество наименований анализируемого института. Установлено, что терминология, которая используется законодателем в разных странах в отношении институтов, которые по своей степени и содержанию являются видами условного неприменения (невыполнения) назначенного судом наказания являются тоже достаточно разными. є також досить різною. Исследован опыт таких стран как Англия, США, Швеция, Германия, Франция, Литва, Беларусь. Определено, что особенностью индивидуализации применения границ испытательного срока является то, что в соответствии со свойствами осужденного лица, испытательный срок может устанавливаться только по отношению к части назначенного судом наказания, может длиться лишь несколько месяцев, может изменяться, в зависимости от поведения, осужденного как в сторону сокращения, так и в сторону увеличения, что не предусмотрено отечественным законодательством.

Ключевые слова: институт «испытания», испытательный срок, исполнения наказания, освобождение от наказания, отбывание наказания, исправительный процесс, осужденные лица, пробация, условная отсрочка наказания.